

711.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 23 września 1925 r.

w sprawie należności za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia, odbywane poza granicami Państwa przez funkcjonariuszów państwowych, sędziów, prokuratorów oraz wojskowych.

Na zasadzie art. 10 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116, poz. 924) i art. 6 § 1 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnym i administracyjnym oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. № 134, poz. 1107) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie niniejsze normuje należności za odbywane poza granicami Państwa podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia funkcjonariuszów państwowych, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (z wyjątkiem pracowników kolei państwowych), praktykantów w służbie administracyjnej, sędziów, prokuratorów i kandydatów na stanowiska sędziowskie, wojskowych zawodowych, wojskowych wymienionych w art. 111, 112, 113 i 114 wyżej powołanej ustawy oraz szeregowych niezawodowych.

Należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia pracowników kolei państwowych normują osobne przepisy.

§ 2. Należności, unormowane niniejszem rozporządzeniem przysługują w czasie podróży zagranicą od chwili przejazdu do chwili powrotu przez polski punkt graniczny. Za czas podróży i pobytu na obszarze Państwa Polskiego przysługują diety i zwrot kosztów podróży, według norm ustalonych dla podróży służbowych w kraju, z wyjątkiem zwrotu kosztów przejazdu koleją oraz przewozu koleją bagażu podróznego, do których ma zastosowanie niniejsze rozporządzenie.

Przy podróżach zagranicznych przysługują przez cały czas podróży i pobytu poza granicami Państwa diety przewidziane dla krańcowego punktu tej podróży; w razie jednak zatrzymania się po drodze dłużej niż 24 godziny przysługują za ten czas diety według normy stawek, ustalonych dla kraju, w którym się zatrzymano.

W wypadku podróży z zagranicy do kraju należą się diety według norm przewidzianych dla kraju z którego odbywa się podróż.

§ 3. Osobom wymienionym w § 1 przysługują:

I. W razie podróży służbowej (komisji) do miejscowości położonej poza zwykłym ich miejscem służbowym:

- 1) diety oraz
- 2) zwrot kosztów podróży.

II. W razie delegacji (odkomenderowania) do miejscowości położonej poza zwykłym ich miejscem służbowym:

- 1) diety za czas podróży i za czas pozostawiania w delegacji oraz
 - 2) zwrot kosztów podróży.
- III. W razie przeniesienia na inne miejsce służbowe:

- 1) diety dla przeniesionego za czas podróży do nowego miejsca służbowego i za czas do chwili objęcia urzędowania, nie przekraczający 8 dni, liczących się od dnia następującego po przybyciu na nowe miejsce służbowe, oraz diety za czas podróży dla jego żony i dzieci, a to dla żony w wysokości 75⁰/₀, dla dzieci w wysokości 50⁰/₀ diet, przysługujących przeniesionemu, o ile osoby te pozostają na jego utrzymaniu w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r.;
- 2) zwrot kosztów podróży dla przeniesionego, jego żony i dzieci, o ile osoby te pozostają na jego utrzymaniu w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r.;
- 3) zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego.

§ 4. Diety ustala się jak następuje:

1. Ameryka, Palestyna, Persja, Egipt, Australja, Japonja i Chiny.

Grupa uposażenia	I-II-III-IV	dol. am.	13.—
" "	V-VI	" "	11.—
" "	VII-VIII-IX	" "	9.—
" "	X-XI-XII	" "	5.—
" "	XIII-XIV-XV-XVI	" "	4.—

2. Anglja.

Grupa uposażenia	I-II-III-IV	dol. am.	11.—
" "	V-VI	" "	9.—
" "	VII-VIII-IX	" "	7.—
" "	X-XI-XII	" "	4.—
" "	XIII-XIV-XV-XVI	" "	3.—

3. Holandja i Szwecja.

Grupa uposażenia	I-II-III-IV	dol. am.	10.—
" "	V-VI	" "	8.—
" "	VII-VIII-IX	" "	6.—
" "	X-XI-XII	" "	3.—
" "	XIII-XIV-XV-XVI	" "	2 ¹ / ₂

4. Turcja, Norwegja i Danja.

Grupa uposażenia	I-II-III-IV	dol. am.	9.—
" "	V-VI	" "	7.—
" "	VII-VIII-IX	" "	5.—
" "	X-XI-XII	" "	3.—
" "	XIII-XIV-XV-XVI	" "	2.25

5. Szwajcarja.

Grupa uposażenia	I-II-III-IV	fr. szw.	32.—
" "	V-VI	" "	27.—
" "	VII-VIII-IX	" "	21.—
" "	X-XI-XII	" "	15.—
" "	XIII-XIV-XV-XVI	" "	10.—

6. Niemcy.

Grupa uposażenia	I-II-III-IV	mk. niem.	28.—
" "	V-VI	" "	22.—
" "	VII-VIII-IX	" "	17.—
" "	X-XI-XII	" "	12.—
" "	XIII-XIV-XV-XVI	" "	8.—

7. Francja, Belgja, Włochy, Hiszpanja, Portugalja, Grecja i Węgry.

Grupa uposażenia	I-II-III-IV	fr. szw.	25.—
" "	V-VI	" "	22.—
" "	VII-VIII-IX	" "	18.—
" "	X-XI-XII	" "	10.—
" "	XIII-XIV-XV-XVI	" "	8.—

8. Finlandja, Łotwa, Estonja, Rumunja, Jugosławja, Bułgaria i Austrja.

Grupa uposażenia	I-II-III-IV	fr. szw.	20.—
" "	V-VI	" "	16.—
" "	VII-VIII-IX	" "	13.—
" "	X-XI-XII	" "	9.—
" "	XIII-XIV-XV-XVI	" "	8.—

9. Czechy.

Grupa uposażenia	I-II-III-IV	kor. cz.	150.—
" "	V-VI	" "	125.—
" "	VII-VIII-IX	" "	95.—
" "	X-XI-XII	" "	60.—
" "	XIII-XIV-XV-XVI	" "	50.—

10. Rosja.

Grupa uposażenia	I-II-III-IV	dol. am.	8.—
" "	V-VI	" "	6.—
" "	VII-VIII-IX	" "	4.—
" "	X-XI-XII	" "	3.—
" "	XIII-XIV-XV-XVI	" "	2.—

Diety należne przy podróżach do krajów, wymienionych pod 7) i 8), płatne są we frankach francuskich lub w walucie tego kraju do którego wyjeżdża funkcjonariusz, lub w którym się zatrzymuje po drodze dłużej aniżeli 24 godziny, według przeciętnego kursu franka szwajcarskiego w dniu, poprzedzającym rozpoczęcie podróży, na giełdzie stolicy tego kraju, do którego podróż się odbywa. Przy podróżach dłużej trwających oraz delegacjach (odkomenderowaniach), przy których wypłata diet ma miejsce miesięcznie, obliczenie diet następuje według kursu franka szwajcarskiego z ostatniego dnia miesiąca, poprzedzającego wypłatę.

§ 5. Sędziowie i prokuratorzy, zaliczeni do grup uposażenia A i B otrzymują diety w wysokości, ustalonej dla VI i V grupy uposażenia, zaliczeni do grup C i D w wysokości, ustalonej dla grup uposażenia IV—I.

Praktykanci w służbie administracyjnej oraz kandydaci na stanowiska sędziowskie otrzymują diety tej grupy uposażenia urzędników państwowych, według której pobierają wynagrodzenie.

Szeregowi niezawodowi mają przy podróżach służbowych prawo do diet ustalonych dla XIII—XVI grupy uposażenia.

W razie awansu w czasie podróży służbowej lub delegacji (odkomenderowania) należą się wyższe diety od dnia, od którego przysługuje prawo do wyższego uposażenia.

Przy podróżach, odbywanych w charakterze kurjera dyplomatycznego, przysługują diety przywiązane do VIII grupy uposażenia.

W razie wykorzystania jazdy kurjerskiej w celu odbycia podróży służbowej, przysługują diety przywiązane do posiadanej grupy uposażenia.

§ 6. W wypadku delegacji (odkomenderowania) wypłaca się przez pierwsze dwa tygodnie, licząc od dnia następującego po dniu przybycia na miejsce delegacji (odkomenderowania), diety w wysokości ustalonej w § 4, przez następnych sześć tygodni wypłaca się żonatym i wdowcom z dziećmi diety zmniejszone o 20%, samotnym zaś diety zmniejszone o 40%, po upływie wymienionego czasu wypłaca się żonatym i wdowcom z dziećmi w grupach uposażenia od I—VI diety zmniejszone o 45%, zaś w grupach uposażenia od VII—XVI diety zmniejszone o 35%, samotnym natomiast w grupach uposażenia od I—VI diety zmniejszone o 75%, zaś w grupach uposażenia od VII—XVI diety zmniejszone o 60%.

Delegacja (odkomenderowanie) może trwać zasadniczo tylko pół roku. Przedłużenie delegacji (odkomenderowania) ponad pół roku może nastąpić jedynie w wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych ważnymi względami służbowymi za zezwoleniem właściwego Ministra.

Ograniczenie co do czasu, zawarte w poprzednim ustępie nie dotyczy wypadku odkomenderowania na kursy do szkół wojskowych lub cywilnych.

O ile delegowany (odkomenderowany) otrzymuje mieszkanie w budynku rządowym, zmniejsza się diety, określone w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu, o 10% diety przysługującej.

W razie podróży służbowych w czasie delegacji (odkomenderowania), do miejscowości położonych poza miejscem delegacji (odkomenderowania) uzupełnia się diety, pobierane z tytułu delegacji (odkomenderowania), o ile wypłacane są stosownie do ustępu pierwszego niniejszego paragrafu w wymiarze zmniejszonym, do wysokości określonej w § 4. Ponadto zwraca się koszty podróży według zasad ustalonych w niniejszym rozporządzeniu.

W razie podróży służbowych, odbywanych w pierwszych dwóch tygodniach delegacji (odkomenderowania), przedłuża się okres dwutygodniowy, za który wypłaca się stosownie do ustępu pierwszego niniejszego paragrafu pełne diety, o ilość dni, w których odbywano podróże służbowe.

§ 7. Jednostką obliczenia diet jest 24-godzinny okres czasu, liczący się zawsze od 24 godziny. Za przeciąg czasu krótszy niż 24 godzin wypłaca się całą dietę, jeżeli czynność służbowa łącznie z podróżą lub sama podróż trwała co najmniej 6 godzin.

Jeżeli w ciągu doby kalendarzowej odbywała się podróż służbowa zarówno na obszarze Państwa Polskiego, jak i na terytorjum zagranicznym, a pobyt na terytorjum zagranicznym trwał co najmniej

6 godzin, należą się za odnośną dobę diety zagraniczne.

§ 8. W razie odbywania podróży koleją, początek tejże podróży należy liczyć od chwili odejścia pociągu, ustalonej w oficjalnym rozkładzie jazdy. W razie zaś odbywania podróży innym środkiem lokomocyjnym, np. samochodem, końmi i t. p. należy liczyć początek tejże podróży od chwili ruszenia z miejsca, o ile nie można analogicznie zastosować przepisu zawartego w poprzednim zdaniu.

§ 9. Diety należą się również za niedziele i święta, przypadające w czasie trwania podróży służbowej lub delegacji.

§ 10. Diety należą się również w wypadku zachorowania w czasie podróży służbowej lub delegacji przez cały czas spowodowanego chorobą pobytu w odnośnej miejscowości, o ile choroba zostanie stwierdzona świadectwem lekarskim.

§ 11. Pozostającemu w delegacji (odkomenderowaniu) nie przysługuje prawo do diet za czas urlopu wypoczynkowego.

§ 12. Przy podróżach do państw ościennych przysługuje połowa diet, przewidzianych przy podróżach do danego państwa, jeżeli podróż nie pociągała za sobą konieczności nocowania na odnośnym terytorjum.

§ 13. Zwrot kosztów podróży obejmuje ceny biletów jazdy koleją lub statkiem, koszty przejazdu innymi środkami komunikacyjnymi, koszty przewozu koleją lub statkiem bagażu podróżnego, zwrot wydatków na tragaży, jak również zwrot kosztu dojazdu na dworzec i z dworca kolejowego, względnie do przystani i z przystani.

Funkcjonariuszom państwowym i wojskowym, pobierającym uposażenie według grupy od I do VI oraz sędziom i prokuratorom zwraca się cenę biletu I klasy kolei lub statku, funkcjonariuszom państwowym i wojskowym, pobierającym uposażenie według grupy od VII do IX, cenę biletu II klasy, funkcjonariuszom państwowym i wojskowym, pobierającym uposażenie według grupy od X do XVI cenę biletu III klasy. Praktykanci w służbie administracyjnej i kandydaci na stanowiska sędziowskie otrzymują zwrot ceny biletu tej klasy, którą w myśl postanowienia zawartego w poprzednim zdaniu, przywiązana jest do grupy, według której pobierają uposażenie.

Jeżeli na statku znajdują się dwie klasy, zwraca się cenę biletu I klasy również i tym, którzy w myśl postanowienia zawartego w poprzednim ustępie, mają w razie jazdy koleją prawo do biletu II klasy, cenę zaś biletu II klasy tym, którzy w razie jazdy koleją mają prawo do biletu III klasy.

Jeżeli przejazd nastąpił pociągiem pośpiesznym, w którym niema III klasy, otrzymuje ten, który zresztą posiada tylko prawo do zwrotu kosztów przejazdu III klasą, zwrot ceny biletu klasy II.

Odbywającym podróże służbowe (komisje) może być przyznany zwrot faktycznie poniesionych i udowodnionych kosztów przejazdu wozem sypialnym, o ile mają w myśl postanowień zawartych w niniej-

szym paragrafie prawo do zwrotu kosztów biletu pierwszej klasy oraz jeżeli:

- a) podróż koleją trwała co najmniej sześć godzin, pomiędzy 21-ą a 6-ą godziną,
- b) zachodziła konieczność pełnienia następnego dnia czynności urzędowych,
- c) władza zlecająca podróż służbową stwierdziła konieczność przejazdu wozem sypialnym na koszt Skarbu Państwa,
- d) do rachunku kosztów podróży dołączono oryginalny kupon, uprawniający do zajęcia miejsca w wozie sypialnym.

Funkcjonariuszom państwowym i wojskowym, nie posiadającym w myśl postanowień niniejszego paragrafu prawa do przejazdu I klasą, a odbywającym podróż w charakterze kurjera dyplomatycznego, może władza wysyłająca przyznać prawo przejazdu na koszt Skarbu Państwa klasą I oraz wozem sypialnym, o ile jest to koniecznym ze względów służbowych.

Osoby mające prawo do ulg w przejazdach państwowymi lub zarządzanymi przez Państwo środkami komunikacyjnymi otrzymują przy likwidacji kosztów podróży zwrot ceny ulgowej.

§ 14. O ile opłacono bilet okrętowy z utrzymaniem, zwraca się cenę całego biletu, natomiast za czas podróży na okręcie przysługuje tylko 25% diet.

§ 15. Przy podróżach kołowych zwraca się faktycznie wydaną kwotę o ile okoliczność, że kwota ta nie jest wyższą od przeciętnej ceny najmu koni w danej miejscowości, zostanie stwierdzona przez właściwą władzę konsularną.

Wydatek na podróż kołową zwraca się tylko wtedy, jeżeli niema możliwości przejazdu kolejami wszelkiego rodzaju, omnibusami, statkami i t. p.

Przy podróżach wspólnych wolno zaliczyć dla każdego trzech osób jedną podwodę. W razie przewozu aktów lub przedmiotów potrzebnych do spełnienia czynności służbowej, w większej ilości lub znacznie większych rozmiarów, wolno zaliczyć jedną podwodę dla dwóch osób. Koszty wspólnej podróży kołowej zalicza zawsze urzędnik posiadający wyższą grupę uposażenia.

§ 16. Przy podróżach służbowych (komisjach) i delegacjach (odkomenderowaniach) poza granicami Państwa zwraca się faktyczne koszty przewozu koleją i statkiem koniecznego osobistego bagażu podróżnego o wadze do 100 klg., o ile czynność służbowa łącznie z podróżą trwała co najmniej sześć dni oraz koszt przewozu aktów i innych przedmiotów potrzebnych do spełnienia czynności służbowych, bez względu na wagę oraz czas trwania podróży służbowej.

Postanowienie o zwrocie faktycznych kosztów przewozu koleją i statkiem koniecznego osobistego bagażu podróżnego ma zastosowanie również do przeniesień na inne miejsce służbowe, przyczem nie obowiązuje ograniczenie co do czasu trwania podróży.

§ 17. Osobom, wymienionym w § 1 z wyjątkiem szeregowych niezawodowych zwraca się wydatki na dojazd do dworca kolejowego i z dworca kolejowego, względnie do przystani i z przystani oraz wydatki ponoszone na tragaży przy każdym dojeździe i odjeździe oraz przy każdym przesiadaniu na stacjach

węzłowych. Wydatki powyższe zwraca się w wysokości kosztów faktycznych i odpowiadających miejscowym cenom.

§ 18. Za czynności komisyjne w miejscowościach położonych bliżej niż 2 km. od gmachu, w którym mieści się urząd, nie należą się ani koszty podróży ani diety.

§ 19. Do miejsca czynności komisyjnych względnie miejsca delegacji (odkomenderowania) należy zdążać bez żadnej przerwy i to bez względu na odległość.

Rozpoczętej komisji nie wolno przerywać inaczey, jak tylko z ważnych przyczyn, które muszą być szczegółowo umotywowane.

Przy podróżach kołowych, odbywanych jednym ciągiem bez przerwy, należy odbyć co najmniej 40 km. drogi w jednym dniu. Zresztą należy używać tylko takich środków komunikacyjnych, które nie powodują niepotrzebnej zwłoki w osiągnięciu celu podróży, połączone są z najmniejszymi kosztami dla Skarbu Państwa.

§ 20. Funkcjonariuszom państwowym służby zagranicznej oraz wojskowym, przemieszczającym się poza granicami Państwa, nowomianowanym na stanowiska służby zagranicznej, względnie odwołanym do kraju, zwraca się udowodnione koszty przewozu urządzenia domowego w wysokości nie przekraczającej: odnośnie do samotnych jednomiesięcznego, odnośnie do osób, utrzymujących jednego lub dwóch członków rodziny w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r., dwumiesięcznego, odnośnie do osób, utrzymujących więcej niż dwóch członków rodziny, trzymiesięcznego uposażenia, przysługującego na nowem miejscu urzędowania. Przy odwołaniu do kraju bierze się za podstawę ostatnio pobierane uposażenie zagraniczne.

Przez uposażenie zagraniczne w znaczeniu niniejszego rozporządzenia rozumie się uposażenie bez dodatku reprezentacyjnego.

Przy przeniesieniu, połączonym z awansem, miarodajnym jest uposażenie, osiągnięte przez ten awans.

W zupełnie wyjątkowych wypadkach możliwy jest za zgodą Ministra Skarbu zwrot szczegółowo wykazanych i udokumentowanych kosztów przewozu urządzenia domowego, przewyższających wysokość ustaloną w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu.

Wydatku na ubezpieczenie przewozu rzeczy Skarbu Państwa nie zwraca.

Utrzymującemu rodzinę w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r. można przyznać dopiero wówczas pełne koszty przeniesienia, jeżeli dostarczy dowodu zamieszkania rodziny na nowem miejscu służbowem. Jeżeli funkcjonariusz przesiedla się sam, przyznaje mu się zwrot kosztów w wymiarze określonym dla samotnych.

§ 21. Funkcjonariuszom państwowym służby zagranicznej oraz wojskowym przemieszczającym się poza granicami Państwa, nowomianowanym na stanowiska służby zagranicznej, względnie odwołanym do kraju przysługuje prawo do zarachowania kosztów podróży pozostających na ich utrzymaniu żony i dzie-

ci według norm, przysługujących im samym w myśl niniejszego rozporządzenia.

Ponadto przysługuje wszystkim kierownikom placówek zagranicznych bez względu na stopień służbowy i ich stan rodzinny prawo zarachowania kosztów podróży jednej osoby ze służby; wszystkim innym funkcjonariuszom państwowym służby zagranicznej i wojskowym przysługuje prawo do likwidowania kosztów przejazdu jednej osoby ze służby tylko w tym wypadku, o ile rodzina przemieszczającego składa się z niemniej, niż trzech osób łącznie z funkcjonariuszem.

Przy podróżach koleją i statkiem zwraca się koszty podróży sługi według norm ustalonych dla funkcjonariuszów zaliczonych do X—XVI grupy uposażenia.

Delegowanym, przeniesionym następnie do miejscowości, do której ich uprzednio delegowano, przysługuje oprócz należności z § 3 punkt III zwrot kosztów podróży do miejscowości, w której mieli stały przydział służbowy i z powrotem, oraz diety za czas tej podróży z wyłączeniem czasu pobytu w odnośnej miejscowości według zasad, ustalonych dla podróży służbowych, o ile podróż ta jest konieczną dla uregulowania spraw wynikłych wskutek przeniesienia.

§ 22. Wszelkie rachunki kosztów podróży i przeniesienia mają być przedstawione w terminie 14 dni, liczącym się od dnia następującego po dniu, w którym ukończono podróż służbową względnie przesiedlenie.

W wypadkach powtarzających się wyjazdów służbowych np. pewnych stałych inspekcji, czynności nadzorczych i t. p. mogą być rachunki kosztów podróży za zezwoleniem właściwej władzy naczelnej przedstawione miesięcznie w przeciągu dni ośmiu za miesiąc ubiegły. Przy delegacjach (odkomenderowaniach) dłużej trwających należy rachunki diet przedstawiać miesięcznie w przeciągu ośmiu dni za miesiąc ubiegły.

Przekroczenie powyższych terminów bez dostatecznego usprawiedliwienia pociąga za sobą utratę prawa do zwrotu kosztów, a w następstwie tego obowiązek zwrócenia Skarbowi Państwa całej zaliczki przyznanej na zasadzie § 24 względnie § 25 niniejszego rozporządzenia.

Każdy rachunek kosztów podróży musi być opatrzony klauzulą władzy zarządzającej komisję, lub przełożonej władzy służbowej, stwierdzającą konieczność odbycia podróży, należyte użycie czasu i środków komunikacyjnych, tudzież wykonanie zlecenia służbowego.

Przeciw odmowie przyznania zarachowanych kwot może być wniesione w terminie 14 dni, liczącym się od dnia następującego po dniu doręczenia decyzji, przedstawienie do władzy II instancji względnie do władzy naczelnej, która rozstrzyga ostatecznie. Przedstawienie niema miejsca, o ile władzą, która odmówiła likwidacji rachunku była władza naczelna.

§ 23. Jeżeli wskutek nadzwyczajnych wypadków cały urząd zostanie przeniesiony czasowo do innej miejscowości należy stosować § 3 punkt II niniejszego rozporządzenia.

§ 24. Udającym się w podróż służbową przysługuje prawo do zaliczki, nieprzekraczającej przypuszczalnych kosztów podróży i należnych diet.

Jednocześnie z przedłożeniem rachunku winna być zwrócona ewentualna pozostałość zaliczki.

§ 25. Postanowienia zawarte w § 24 stosują się również do należności z tytułu przeniesienia.

§ 26. W wypadkach, w których podróże służbowe trwają przez dłuższy okres czasu, albo stale się powtarzają, szef właściwej władzy naczelnej może przyznać za zgodą Ministra Skarbu ryczałt zamiast kosztów podróży i diet.

§ 27. Do wyjaśnienia wątpliwości powstałych przy stosowaniu niniejszego rozporządzenia powołany jest Prezes Rady Ministrów.

§ 28. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z dniem tym tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy obowiązujące w przedmiocie, objętym niniejszym rozporządzeniem.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu: *W. Grabski*

712.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 18 września 1925 r.

o utworzeniu kancelarii notarialnej w Szarkowszczyźnie powiatu dziśnieńskiego w okręgu sądu okręgowego w Wilnie.

Na mocy art. 4 ustawy notarialnej z 1866 r. zarządza się co następuje:

§ 1. Tworzy się kancelarię notarialną w Szarkowszczyźnie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 grudnia 1925 r.

Minister Sprawiedliwości: *A. Żychliński*

713.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 18 września 1925 r.

o zmianie właściwości miejscowej sądów powiatowych w Delatynie i Kołomyji w okręgach sądów okręgowych w Stanisławowie i Kołomyji.

Na zasadzie § 2 ustawy z dnia 11 czerwca 1868 r. (№ 59 austr. Dz. P. P.) zarządza się co następuje:

§ 1. Wyłącza się gminę Święty Józef z właściwości miejscowej sądu powiatowego w Delatynie

i włącza się ją do właściwości miejscowej sądu powiatowego w Kołomyji.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 stycznia 1926 r.

Minister Sprawiedliwości: *A. Żychliński*

714.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 18 września 1925 r.

o zwinięciu sądu pokoju w Margoninie w okręgu sądu apelacyjnego w Poznaniu.

Na podstawie art. 1 rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej o urządzeniu sądów pokoju w b. dzielnicy pruskiej z dnia 15 grudnia 1919 r. (Tyg. Urzęd. № 70 z dnia 24 grudnia 1919 r. str. 416) i art. 2 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie zniesienia Ministerstwa byłej Dzielnicy Pruskiej (Dz. U. R. P. № 30 poz. 247) zarządza się co następuje:

§ 1. Zwiija się sąd pokoju na obszarze sądu powiatowego w Margoninie, należącego do sądu okręgowego w Bydgoszczy w okręgu sądu apelacyjnego w Poznaniu, ustanowiony rozporządzeniem Szefa Departamentu Sprawiedliwości Ministerstwa b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 12 lutego 1920 r. (Dz. Urz. № 9 z dnia 28 lutego 1920 r. poz. 76 str. 178) przy równoczesnym wprowadzeniu na obszarze wymienionego sądu — sądu ławniczego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1925 r.

Minister Sprawiedliwości: *A. Żychliński*

715.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 22 września 1925 r.

w sprawie wycofania z obiegu biletów zdawkowych wartości 1 i 2 złotych.

Na zasadzie art. 3 i 4 ustawy z dn. 23 czerwca 1925 r. o uzupełnieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 kwietnia 1924 r. o zmianie ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. № 67 poz. 467) zarządza się co następuje:

§ 1. Bilety zdawkowe wartości 1 i 2 złotych z napisem „Bank Polski” z datą 28 lutego 1919 r. tracą moc prawnego środka płatniczego z dniem 31 grudnia 1925 r.

Poczynając od 1 stycznia 1926 r. do 30 września 1926 r. powyższe bilety zdawkowe będą przyj-